

בנו של מינכהאוזן

כל ילד מופרע וכל צעירה בעלת דיסיון יכולים עכשיו לנוחם לאסון בדרך ארץ השיגשג.

לכאורה, סיפור באנאלי: ילד חפאי סיפר שבכרוב מביית הספר ה' ביה צפה לידו מכוננית, בעלת לוחית כחולה של 'השחסיים'. ישבו בה שני ערכים. אחד מהם ניסה לחטוף אותו. אבל הוא, הילד, הנחית עליו מכות קאראטה והתגבר עליו. הערכים ברחו...

למחרת היזם התבררה האמת. צעיר מקר ייתא אתה ראה את הילד, כשהוא מרכיב לילד את מכתב דעת. הוא עצר את מכונניתו, ירד והפריד בין הילדים. הילד המכה השתולל. אחרי שהילד המוכה ברח, שיחרר הצעיר את המכה ונסע לדרך.

כששמע הצעיר ברדיו את גירסת הילד, הוזהר ובידד את הנעני.

חומר נפץ. זה יכול היה להיות סיפור באנאלי, אלמלא שיקף את הגזענות המתוריה שהשתלטה על החברה הישראלית.

סיפור הילד היה מופרך בעליל. לא היה צורך להיות פסיכולוגים כדי לדעת שזהו פרי של דימון ילדותי משתולל.

אולם כליתיקסורת עטו על המציאה. העיתונות ניפחה אותה, כי סיפור כזה מוכר גליונות. הטלוויזיה החינוכית הזמינה את הילד האמו לראיון, ללא כל ביקורת. הסיפור כולו הוסיף עוד כמה קילוגרמים של חומר נפץ לפיצצת הזמן המתקתקת בחברה הישראלית.

סיפורים כאלה פורחים עכשיו על כל צעד ושעל. צעירה ירושלמית סיפרה שנחטפה ל-אורזיהם ברחוב עלידי ערבים, עיניה נקשרו, היא הוכנסה למכוננית והוסעה ליעד בלתי ידוע. אחר כך הוחזרה למקום שבו נחטפה, מבלי שאונה לה רע.

גם כאן לא היה צורך בפסיכולוגיה כדי לדעת שזהו סיפור מופרך בעליל. לא קשה היה לנשח את המניע: הנערה פחדה להתציב לבחינה.

אולם גם סיפור זה זכה בהבלטה בכלי התקשורת, ונמסר בכל הרצינות. המיטרה פתחה בחקירה. זהו אבק שריפה: ערבים, נערה יהודייה חטיפה.

חזרה לליניץ. באיוו מידה אשמים כי סיפורים כאלה אנשים היסטריים, נשים וילדים, הקראים דרור לדימיון חולני באיוו מידה אשמה המיטרה, המטפחת בהודעותיה אוויה גועזת? באיוו מידה אשמים כלי התקשורת, המספחים את ההיסטריה בריוות של החדסן והסראתיות?

בימי הגזענות הצחנית בארצות-הברית נודעו מיקרים רבים שבהם המציאו צעירות לבנות סיפורים על מעשים מגונים של שוורים, וגרמו למסעיליניץ ולרצה כושים מודמנים. ישראל 'מתקדמת'. במהירות למצב רומה.

יחסי חוץ

דויד לוי האמריקאי

הפעם זאת לא בריחה.

הוא על סגן הנשיא

להתברר מסר.

סגן הנשיא רן קווייל הוא נושא לבריחות אדספוד. מבחינה זו הוא רומה לרודר לוי, בראשית דרכו.

(בריחה לזוגמה קווייל חזר מביקור בארצות אמריקה הלאסית. 'חבל שלא הקפדתי

ללמוד לאסית בבית הספר, הוא אומר, כי אז יכולתי לרבר עם האנשים האלה בשפ' תם...")

כדי לגבש לעצמו עמדה עצמאית ומכובדת בתחום השילטון האמריקאי, הוא משתמש בישראל. קווייל מציג את עצמו כגדול הירדנים של ישראל בווינגטון של ג'ורג' בוש, ומשתדל לרכוש את אהדת המיסר היהודי, לקראת האפשרות שינסה בעתיד להציג את מועמדותו למישרת הנשיא.

ראיון שתול. דווקא משום-כך היה זה מן הראוי לשים לב לדברים שיצאו בשבוע שעבר מפיו של סגן הנשיא.

קווייל הזמין אליו את וולף בליצר, כתב גרוולס פוסט בווינגטון. לא היה ספק שיודע מה זו נועדה כולה להעביר מסר פומבי לישראלי. גם בליצר עצמו הבין כי הראיון הסתובב סביב כמה מיספטים, שעליהם חזר קווייל בהדרגה רבה.

הדבר היחיד שהוא בעייה... צריכים לה' בין ההתנחלויות האלה בגדה המערבית יוצרות בעיות פוליטיות לארצות-הברית...

ההכרזות האלה על התנחלויות חדשות יוצרות בעייה פוליטית, גם אם אין להתנחל יות קמות בפועל... ההכרזות עליהן יוצרות בעייה פוליטית פוטנציאלית... הייתי רוצה שתהיה לכך רגישות בישראל...

ארצות-הברית אינה ישראל, ושרייממשה אינם מברברים שם, אישיים כרצונו, לשם השגת מטרת פרטיות. לכל נאום יש משמעות פוליטית. אין שר נואם אלא אחרי התייעצויות מקיפות והכנה מדוקדקת של צוות מיומני לגבי סגן הנשיא זה נכון על אחת כמה וכמה.

להפסיק מייד! אחרי נאום של ג'יימס בייקר, שרהחוק, הראיון עם קווייל הוא שלב חדש בהסלמה.

בייקר לישראל לותר על. החלום על ארץ-ישראל הגדולה (ההרגום האנגלי המ' קובל ל'ארץ-ישראל השלמה'). נאומו, שהוכן בקפדנות, ושנישא לפני פורום יהודי דווקא, עורר סערה. עכשיו נשלח קווייל להעביר מסר חריף עוד יותר וברגר גבוה עוד יותר: להימנע מכל התנחלות נוספת, ולהימנע גם מהכרזות על נושא זה.

העיתוי אינו מיקרי. ממשלת ארצות-הברית יודעת כי חל בדעת-הקהל הישראלית מיפנה שקט, אך מכריע, נגד ההתנחלויות. סימנים לכך התגלו השבוע בסקר, שפורסם עלידי ידעות אחרונות: 73% של הנשארים לינו את מעשי המתנחלים, רק 26% הצדיקו אותם. 58% סברו כי הם עלולים להביא למילחמת אחים, 40% סברו שלא.

שיעור מדהים של 42% תומכים עכשיו בפירוק ההתנחלויות, אם זה תנאי לשלום, ורק 53% מתנגדים כיום לרעיון זה, שהיה נדחה על הסף לפני שנתיים.

ברור כי המתנחלים מתחילים להימאס על הציבור. האמריקאים יודעים זאת.

יחסי חוץ

צריכים לדעת

לקרוא

94 סואטורים הבינו תמיכה

ולהבת בשמיר. אך עיון

מדוקדק יותר מנגה חורים

גם סוכניישראל בסנאט של ארצות-הברית לא טמנו ידם בצלחת.

השבוע הם הצליחו לארגן 94 (מתוך 100) (המשך בעמוד 12)

* אמריקה הלאסית כוללת את ארצות אמריקה הדרומית והמרכזית. משום שמדברים בהן שתי שפות שמוצאן בלאסית: ספרדית ופורטוגזית.

בין ועידה בחוץ והרצאה בארץ, יעל

אלי דיין בפנים, יעל דיין בחוץ.

שם-המישפחה, כנראה, אינו

מספיק. יעל על אסי דיין, על

ספרים, על מדע ועל בדידות

יונתן שם-אור

אחד לא עזר לי. אף אחד. ישבתי לבד ברכב שלי. היו לי הרבה חסרי מות. לא פתחו לי בימה. הייתי צריכה — ותסלח לי על המילה — להתבוות, כאשר ידעתי שאכרום בורג או יוסי ביילין באים לסניף בנהריה, ואני באתי לשם, לא מוזמנת, וביקשתי מהאחראי לתת לי רק שתי דקות כדי להציג את עצמי. ולא נתנו לי.

מערכת-הבחירות האבודה, הנשכח, שהתחוללה לפני דורות של אינתי פאדה, קמה לתחייה בחדר-המגורים הנינוח של יעל דיין, בקומה ה-12 של הבניין הגבוה ברמת אביב, ש'ממנו אני יכולה לראות את הים'.

זה היה בבחירות הפנימיות? כן, אחר-כך, בבחירות, כולם באו לשמוע אותי. אין לי בעייה בהתיקוה או בעיירות פיתוח. הקהל שלי איננו קהל עיוני. אולי זה מפני שלא מזהים אותי עם המיסר, ואני מוזמנת שוב ושוב. החוץ, לא המרכז, הקפיץ אותי בקלות לרמת חברי-הכנסת. הרבה יותר מאשר כמה מהם. אם היו אומרים לי לאסוף 20 אלף חתימות בציבור, זה היה הולך הרבה יותר קל מאשר להזיז 400 חברי-מרכז, שעוד שים כל מיני חשבונות, לתמוך בי. ראגו לזה גם ניציה-המערך שנתקפו בפאניקה, ושדאגו למערכת שלמה של הכפשה.

ועכשיו את רצה בשטח בשביל הפעם הבאה? אני לא יודעת אם תהיה הפעם הבאה.

למה את מסתובבת כל הזמן? כי יש לי תחושה של מצוקה, שלא היתה לי אף פעם. עברתי את כל המילחמות. זכורה לי אפילו תקופת-הסיון. אבל הרבהים לא הפריעו לי מעולם כמו עכשיו, וזה ברמה האמוציונרית.

גלית. לא זכורה לי תקופה כמו עכשיו, בגלל הצ'אנס הגדול שיש.

אז אם יש ציאנס, למה התרדה? מה לעשות אם הולכים לפספס אותך?

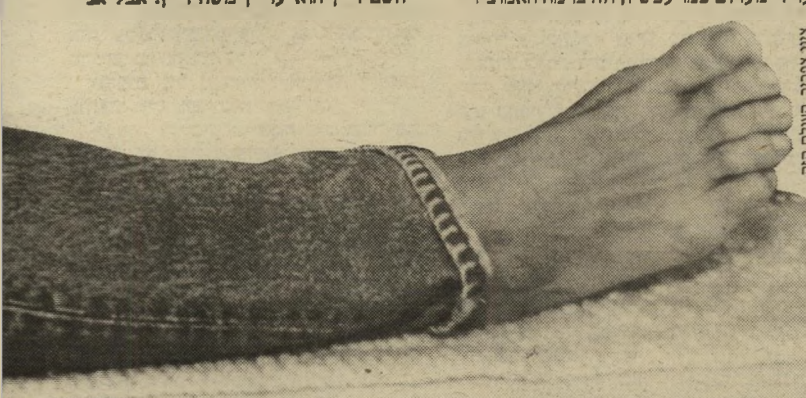
יעל דיין, הנלחמת בתוך המיפלגה שאותה נטש אביה לטובת מיניסטריון השלום של מנחם בגין, יושבת מזלי. על השולחן קפה ועוגות-מישמש מכוסות שמנת, והיא נותנת לי את התצפית על הים, ומותירה לעצמה את השליטה הוויזואלית על כל חלל המגורים, עד דלת-הכניסה והמבוא למיטבח ולחדר-המגורים.

דיין נמצאת עכשיו במיתקפה גדולה, כמעט טוטאלית, על הלוח המתמלא ב'כנסים, באירועים, במיפגשים. יוני-המערך, מי שנבחרו, התמלאו בתחושה הסיוק מעצם ההישג האישי, וכמו כל יונה מפוסמת הם אינם מוציאים הנה.

דיין בשטח. בשם הכאב, אולי, אבל בעלת המוניטין המישפחתי, הפועל בכי וונים מנוגדים, ובעלת כרטיס-הביקור האישי לגמרי, של שמונה ספרים, מאמר מרים, ובעיקר מיטען גנטי לא-מפוענח, המעורר סקרנות ועניין.

הזכר היחיד בבית למשה דיין הוא עתיקות מעטות, עגומות-צורה-זמראה, שאולי בכלל לא היו שלו מעולם, והן מחופרות מאחורי חלונות-הזכוכית של המיזונו הקטן, שבין החדר הגדול וחדר העבודה. אבל אולי לא צריך יותר, אם כל פעם, כאשר אתה מסתרק, אתה רואה בראי את אביך.

הקסם הדייני פועל לטובתך? השם דיין הוא עדיין משה דיין. אבל אני

עיון צפורה, תעליס רוח

לבנות,